

РОЗДІЛ 1

ДОТОРК ТОРТУР

Грубі долоні розвели їй ноги й попрямували вгору по стегнах, до рук приєдналися губи, що, ледь торкаючись, ковзали по шкірі. Напівпритомна, Персефона вигнулася від того доторку, пута вгризлися їй у зап'ястки й щиколотки. Спантиличена, богиня смикнула мотузки, намагаючись вирватися, але вони не поступалися. Було ще дещо: нездатність рухатися, опиратися, відбиватися, від чого її серце зривалося в галоп, а кров пульсувала в горлі та скронях.

— Така прекрасна, — шепотіння лоскотало їй шкіру, і Персефона заціпеніла.

Той голос.

Вона впізнала той голос.

Колись вона вважала його власника другом, а тепер він став її ворогом.

— Піріфой.

Персефона процідила ім'я крізь зуби, вплітаючи в нього лють, страх і огиду. Це був напівбог, який стежив за нею, а потім викрав з Акрополіса.

— Ш-ш-ш, — прошепотів він. Язиком, вологим і холодним, провів по її шкірі.

З її горла вирвався крик. Вона зімкнула стегна, уникаючи чужорідного доторку, відгомін якого так і лишився на тілі.

— Скажи, що він такого робить, що тобі подобається, — прошепотів він, липкий подих огортав її вухо, а його долоня підсунулася ближче до її єства. — Я зроблю ліпше.

Персефона розплющила очі й сіла, різко вдихнувши. У грудях боліло, дихання збилося, немовби вона щойно тікала від примари через увесь Підземний світ. Коли зір прояснився, вона збагнула, що була в ліжку Гадеса, шовкова постіль липла до спітнілої шкіри, в каміні навпроти палахкотів вогонь, а поруч сидів сам бог мертвих. Повітря здавалося густим і наелектризованим та аж бриніло від його темної аури.

— Ти в порядку? — запитав Гадес.

Той голос був прозорим і тихим, наче заспокійливий тонік, який Персефоні хотілося випити. Вона глянула на нього. Він був на своїй частині ліжка, на його оголеній шкірі танцювали відблиски полум'я, очі блищали чорнотою, а темне волосся розсипалося по постелі, наче хвилі в беззоряному морі. Кілька годин тому вона стискала ці пасма між пальцями, коли сідала Гадеса довго й повільно, до знемоги.

Персефона глтинула, язик здавався розпухлим.

Цей кошмар їй наснився не вперше, так само як не вперше, прокинувшись, вона розуміла, що Гадес спостерігав за нею.

— Ти не спав, — промовила вона.

— Ні, — відповів він і підвівся на лікті, долонею погладив її по щоці. Від його доторку Персефоні по спині сипнуло морозом, що сягав самої душі. — Розкажи.

Коли він говорив, здавалося, що в його голосі бринять чари й закляття, що витягувало слова з її вуст, попри те, що вони клубком стояли в горлі.

— Мені знову наснився Піріфой.

Гадес опустил руку, і Персефона впізнала вираз, що майнув на його обличчі: жорстокість у бездонних очах. Вона почувалася винною за те, що дістала назовні ту частину його єства, яку Гадес так наполегливо намагався стримувати.

Піріфой переслідував Гадеса так само, як і саму Персефону.

— Він шкодить тобі навіть уві сні, — бог мертвих насупив брови. — Того дня я тебе підвів.

— А звідки ти міг знати, що він мене забере?

— Я мав би знати.

Звісно ж, це було неможливо, хоч Гадес і наполягав, що саме тому доручив Зофі захищати її, але під час викрадення егіда чатувала біля виходу з Акрополіса. Амазонка теж не зауважила нічого незвичного, бо ж Піріфой мав інший шлях відступу через підземний тунель.

Персефона здригнулася від думки про те, як легко-важно погодилася на пропозицію напівбога допомогти їй втекти з Акрополіса, поки він потайки планував її викрадення.

Вона більше ніколи й нікому не довіриться так сліпо.

— Ти не всевидячий, Гадесе, — спробувала розрадити Персефона.

Урятувавши її з дому Піріфоя, Гадес повсякдень був не в гуморі й зрештою спробував покарати Зофі та позбавити її статусу егіди богині весни, однак Персефона цьому запобігла.

Та все ж навіть після того, як Персефона скасувала наказ Гадеса, амазонка заперечила:

— Я нестиму на собі цей сором.

Слова егіди пригнічували Персефону.

— Немає жодного сорому. Ти виконувала свою роботу. Ти, схоже, вважаєш, що твоя роль моєї егіди підлягає обговоренню. Але це не так.

Зофі перевела здивований погляд з Персефони на Гадеса, вагаючись, що робити далі, але потім поступилася й низько вклонилася.

— Як забажаєте, міледі.

Після цього Персефона повернулася до Гадеса й промовила:

— Я воліла б, щоб надалі ти повідомляв мене про своє рішення, перш ніж звільняти когось, ким я опікуюся.

Гадес підняв брови, його губи викривилися, і він заперечив:

— Це я її найняв.

— Я рада, що ти про це заговорив, — сказала Персефона. — Коли наступного разу вирішиш, що мені потрібні працівники, я воліла б теж бути залученою до ухвалення рішення.

— Авжеж, мила. Як мені перепросити?

Решту того вечора вони провели в ліжку, але навіть кохаючись, богиня весни розуміла, як Гадесу було складно, і знала, що зараз йому теж не легше.

— Ти маєш рацію, — відповів Гадес, — можливо, у такому разі мені варто покарати Геліоса.

Вона скося глянула на нього. Гадес уже не вперше вскрай неприхильно відгукувався про бога сонця. Вочевидь добробутом один одного вони не переймалися.

— Тобі легше від того?

— Ні, але це буде весело, — відповів Гадес тоном, що суперечив його словам, бо був радше зловісним, ніж схвильованим.

Персефона чудово розуміла, що Гадес має схильність до насильства, і його попередній коментар про покарання нагадав їй обіцянку, яку вона взяла з нього відразу після порятунку: «Коли катуватимеш його, я хочу піти з тобою». Вона знала, що тієї ночі Гадес спускався в Тартар, щоб помучити напівбога, знала, що він не раз бував там відтоді, та ніколи не просила приєднатися до нього.

Але зараз замислилася: а може, саме тому Піріфой і переслідував її у снах? Можливо, якщо вона побачить його в Тартарі — закривавленого, зламаного, змордованого, — це покладе край нічним жахіттям.

Вона знову глянула на Гадеса й наказала:

— Я хочу побачити його.

Вираз обличчя Гадеса не змінився, але Персефоні здалося, що тієї миті вона відчула його емоції — гнів, провину й розуміння, — але не через те, що вона матиме змогу зустрітися з нападником. Це було хвилювання від самої думки про те, щоб відвести її до Тартару. Богиня весни знала, що глибоко в душі Гадес боявся показати їй цей свій бік, адже остерігався її реакції, та все ж не відмовив.

— Як забажаєш, мила.

* * *

Персефона і Гадес явилися в Тартарі, у кімнаті без вікон, білосніжній до болю. Поступово богиня призвичаїлася до яскравості, але вже за мить її очі розширилися, і вона прикипіла поглядом до Піріфоя, який сидів посеред кімнати, прив'язаний до стільця. Вона не бачила напівбога кілька тижнів. Здавалося, що він спав: підборіддя схилене на груди, очі заплющені. Колись Персефона вважала його привабливим, але тепер його щоки запали, вилиці ще більше загострилися, а обличчя змарніло й зробилося попелястим.

А ще запах.

Не зовсім гнилісний сморід, але кислотний і різкий, він бив їй у носа.

Від такого видовища в Персефони перевернулося нутро.

— Він мертвий? — прошепотіла вона, про всяк випадок не наважуючись говорити в повний голос, бо ще не була готова зустрітися поглядом зі своїм кривдником. Персефона знала, що ставить дивне запитання з огляду на те, що вони перебували в Тартарі, у Підземному світі. Проте Гадесові улюблені методи тортур їй також були відомі: давати життя, щоб згодом відібрати його шляхом тривалих і болісних покарань.

— Якщо я накажу, він дихатиме, — відповів Гадес.